

Το μυστήριο της Κοίμησης και Μετάστασης της Θεοτόκου (π. Ιωάννης Σουρλίγγας)

/ [Πεμπτούσία](#)

Σήμερα, λοιπόν, γιορτάζουμε απ' άκρη σε άκρη της γης, την αγία Μετάσταση της Θεοτόκου και αειπαρθένου Μαρίας. Είναι η στιγμή, πού ο Χριστός μας επέλεξε να παραλάβει κοντά Του πλέον τη Μητέρα Του, γνωστοποιώντας της τη Μετάστασή της από τη γη με Άγγελο τρεις μέρες νωρίτερα και λέγοντας· «Έφτασε ό καιρός, εσένα τη Μητέρα μου, να σε πάρω κοντά μου. Να μη θορυβηθείς, λοιπόν, καθόλου γι' αυτό, αλλά χαρούμενη να δεχτείς την είδηση, γιατί μεταβαίνεις στην αιώνιο ζωή».

Όταν το έμαθε αυτό η Παναγία Μητέρα του Χριστού μας, χάρηκε. Αμέσως, λοιπόν, οδεύει στο όρος των Ελαιών με ζήλο για να προσευχηθεί. Μετά την προσευχή της, επιστρέφει σπίτι της και αμέσως συγκεντρώνει τούς συγγενείς και τούς γείτονές της, καθαρίζει το σπίτι, ετοιμάζει το νεκρικό κρεβάτι της και ό,τι άλλο χρειάζεται για την ταφή της, αποκαλύπτει στους γύρω της τα λόγια, πού της είπε ο Άγγελος για τη Μετάστασή της στον ουρανό.

Οι γυναίκες, πού είχαν συγκεντρωθεί στην οικία της, όταν άκουσαν αυτά τα λόγια από την Παναγία, ξέσπασαν σε θρήνους και οδύρονταν γοερά. Όταν, όμως, σταμάτησαν το κλάμα, την παρακαλούσαν να μην τις αφήσει ορφανές. Η Παναγία Μητέρα μας διαβεβαίωσε όχι μόνον αυτές, αλλά και όλον τον κόσμο, ότι μετά τη Μετάστασή της θα περιφρουρεί και θα επιβλέπει τούς πάντας.

Ενώ στο σπίτι της Θεομήτορος διαδραματίζονται όλα όσα αναφέρουμε πιο πάνω, ξαφνικά ακούγεται ένας ισχυρός θόρυβος και οι Μαθητές του Χριστού με θαυμαστό τρόπο, φθάνουν όλοι μαζί στο σπίτι της Θεομήτορος. Ανάμεσα σ' αυτούς βρίσκονται ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, ο Ιερόθεος και μαζί του ο Τιμόθεος, οι πεπληρωμένοι με Άγιο Πνεύμα Ιεράρχες, πού με νέφη μεταφέρθηκαν από μακριά και αυτοί στην οικία της. Όλοι, όταν έμαθαν την αιτία της συγκεντρώσεώς τους, της έλεγαν τα εξής· «Εσένα, Δέσποινα, όταν παρέμενες στον κόσμο σε βλέπαμε σαν να βλέπαμε τον ίδιο τον Δεσπότη και Δάσκαλό μας και γι' αυτό παρηγοριόμασταν· τώρα, όμως, όπως βλέπεις, γεμίσαμε από λύπη και δάκρυα, εξαιτίας της Μεταστάσεώς σου. Επειδή, όμως, πηγαίνεις στα υπερκόσμια, χαιρόμαστε, πού έτσι αποφάσισε ο Θεός για σένα». Ενώ τα έλεγαν αυτά, η Παναγία τούς απαντούσε· «Μη, φίλοι και Μαθητές του Υιού και Θεού μου, μη μετατρέπετε τη χαρά μου σε πένθος, αλλά το σώμα μου να το κηδεύσετε, όπως θα το τακτοποιήσω εγώ πάνω στην κλίνη μου».

Αφού διαδραματιζόντουσαν όλα αυτά, φθάνει και ο θεσπέσιος Παύλος, ο οποίος πέφτει στα πόδια της Θεοτόκου, την προσκυνά και αρχίζει να της λέει πολλά εγκώμια· «Σέ χαιρετώ, Μητέρα της Ζωής και θεμέλιο του κηρύγματός μου. Αν και δεν είδα τον Χριστό, βλέποντας εσένα, νόμιζα ότι έβλεπα Εκείνον».

Έπειτα τούς αποχαιρετά όλους η Παρθένος, ξαπλώνει στο κρεβάτι της, τακτοποιεί το άχραντο σώμα της όπως ήθελε, δέεται για την ευρυθμία του κόσμου και για ειρηνική συμπεριφορά των ανθρώπων, δίδει την ευχή της σε όλους και έτσι, τέλος, παραδίδει το πνεύμα της στα χέρια του Υιού και Θεού της.

Μετά απ' αυτά, ο Πέτρος αρχίζει να ψάλλει νεκρικά τροπάρια, ενώ μέρος του αποστολικού χορού σηκώνει το νεκρικό φορείο κι άλλοι με λαμπάδες και ύμνους προχωρούν και συνοδεύουν το θεοδόχο σώμα στο μνήμα. Τότε λοιπόν ακριβώς, ακούγονταν Άγγελοι να υμνολογούν και φωνές από τίς υπερκόσμιες τάξεις των Αγγέλων να γεμίζουν τον αέρα. Εκείνη τη στιγμή, οι άρχοντες των Ιουδαίων παρακίνησαν μερικούς από τον όχλο και τούς πείθουν να δοκιμάσουν να ανατρέψουν το φορείο, όπου είχε τοποθετηθεί το ζωαρχικό σώμα, και να το ρίξουν κάτω. Όμως, ή δικαιοσύνη του Θεού, προφταίνει και τιμωρεί με τύφλωση όλους τούς αυθάδεις. Ενός απ' αυτούς του στερεί και τα δύο χέρια, κόβοντάς τα στους καρπούς, επειδή με μεγαλύτερη μανία όρμησε και άγγιξε το ιερό εκείνο φορείο. Αυτός δίπλα στο φορείο με κομμένα τα μιαρά χέρια του από το ξίφος της δικαιοσύνης και κρεμασμένα στο κενό, έμεινε εκεί, ελεεινό θέαμα, μέχρις ότου πίστεψε μ' όλη του τη ψυχή και θεραπεύτηκε και έγινε πάλι υγιής, όπως ήταν και προηγουμένως. Μάλιστα δε, θέλοντας με κάθε τρόπο να σώσει τούς τυφλούς, παίρνοντας ένα κομμάτι κλαδί φοινικιάς από το φορείο και αγγίζοντας με αυτό

τούς παθόντες, τούς γιάτρεψε, επειδή πίστεψαν κι αυτοί.

Οι Απόστολοι, όταν έφτασαν στο χωριό, πού λεγόταν Γεθσημανή, και απόθεσαν στον τάφο το σώμα, που υπήρξε η πηγή της Ζωής, παρέμειναν εκεί τρεις μέρες, ακούγοντας μόνον αυτοί τις αγγελικές φωνές, οι οποίες δεν σταμάτησαν καθόλου. Η παράδοση μάλιστα λέει ότι, σύμφωνα με θεία οικονομία, ένας από τούς Αποστόλους, ο Θωμάς, δεν παρευρίσκετο την ώρα της κηδείας του σώματος, πού ήταν η πηγή της Ζωής, γιατί έφτασε την τρίτη μέρα. Το έφερε δε αυτό βαρέως και στενοχωριόταν, πού δεν αξιώθηκε κι αυτός να πάρει μέρος στην τελετή, όπως όλοι οι άλλοι συναπόστολοι. Έτσι αποφάσισαν, για χάρη του Αποστόλου πού δεν πρόφτασε, να ανοίξουν τον τάφο για να προσκυνήσει κι αυτός, αλλά αυτό πού είδαν τούς άφησε άναυδους. Βρήκαν τον τάφο άδειο από το άγιο σώμα. Τί θαύμα! Και μόνον το σάβανο ήταν εκεί, παρηγοριά για όλους, όσοι στο μέλλον θα γνώριζαν λύπη και πόνους και θάνατο, αλλά και αδιάψευστη απόδειξη για τη Μετάστασή της. Μέχρι σήμερα, βέβαια, φαίνεται ο λαξεμένος στην πέτρα τάφος, κενός από το σώμα της Θεοτόκου, αλλά πλήρης από την ευλογία και την χάρι, με την οποία τον περιέβαλλε ο Υιός και Θεός της.